

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
Poštno ček. račun: štev. 24-12410

Cena: Posamezna štev. L 25
Naročnina: Mesečna L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto IV. - Štev. 40

Gorica - 4. oktobra 1952 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Za krščansko sožitje med narodi

Resne besede sv. očeta vsem graditeljem svetovnega miru

V zapadno evropski politiki je zadnje čase na dnevnem redu misel o Združenju Evrope. Državniki se sestajajo, posvetujejo, kako bi svojo zamisel uresničili ter tako zagotovili sebi in drugim varnost in mir. Tega vprašanja se je 14. sept. dotaknil tudi sv. oče, ko je sprejel udeležence kongresa mednarodnega gibanja »Pax Christi«, ki se je vršil v mestu Assisi. To gibanje ima namreč namen, širiti med narodi pravi pojem krščanskega miru in mu utrjevati pot.

Sv. oče je ob tej priliki povedal svetu, da delo za politično enotnost Evrope zahteva predvsem, da se ustvari najprej novo pojmovanje medsebojnega življenja med narodi, seveda predvsem med narodi, ki jih je božja Previdnost postavila v tesni stik, da so si sosedje. S starim načinom medsebojnih odnosov se evropska skupnost, kot si jo zamišljajo državniki, ne bo mogla uresničiti in ne vzdržati, če bi se uresničila.

Zato je treba ustvariti novo ozračje med narodi in državami. To pa bo zraslo, če bo vsak narod imel jasno sodbo o zgodovini svojega naroda kakor tudi o zgodovini drugih narodov. Ključ do te jasne sodbe naj bodo točni zgodovinski izsledki nepristranskih učenjakov na tem polju. Zmage ali porazi, zatiranje, nasilja, krvoprelitja, ki so bila lahko v teku stoletij na eni in drugi strani - pravi sv. oče - so dejstva in ta ostanejo. Da je narod ponosen na svoje zmage in svoj napredek, je naravno; da objokuje svoje poraze kot nesrečo, je tudi naravno in sad zdrave domovinske ljubezni; a pri tem mora ostati razumevanje in spoštovanje tudi do bližnjega naroda.

Zato mora vsakdo obsoditi brez pridržka krivico in nasilje, tudi če jo je treba pripisati članom lastnega naroda.

Predvsem pa mora biti vsakdo prepričan, da ne smemo mrziti sedanjega rodu zaradi preteklih napak. Marsikak korak v zgodovini in tudi v sedanjem času, kot smo sami lahko videli na lastne oči, ne smemo pripisovati narodu kot takemu in zvrčati nanj odgovornost. Ljudstvo mora nositi skupno usodo, a kar zadeva odgovornost, sestavo moderne državnega stroja in zapletene probleme ekonomskega ter političnega značaja, v te zadeve se ljudstvo ne more vmesati, kvečjemu lahko s svojim svobodnim volilnim glasom vpliva na splošno vodstvo države in še to v omejeni meri. Zato ni prav, da napake tega ali onega posameznika zavračajo kar na ves narod ter se tako ustvarja mržnja in sovraštvo, ki prinaša toliko gorja in krivice.

Nato pa sv. oče naštevajo podrobno pogoje, ki bodo morali biti izpolnjeni, če hočemo, da bo zamisel o združenju Evrope rodila sadove. Ti pogoji so:

1. »Pravičnost, ki rabi do ene kot do druge strani z isto mero. To, kar en narod, ena država zahteva zase, po najosnovnejših načelih pravičnosti, to, čemur se ne more odpovedati, mora priznati brez pogojev tudi drugemu narodu, drugi državi. Ali ni to jasno? Da, je; toda narodno samoljubje zelo rado nagiba človeka, da rabi dvojno mero. Treba je zato razuma in volje, da ostane vsakdo pravičen na tem kočljivem polju, kjer se križajo narodne koristi.

2. Medsebojno spoštovanje v dvojem pomenu; namreč, da ne sme nihče zaničevati tujega naroda, ker je manj obdarjen kot njegov lastni narod. Tako zaničevanje bi kazalo veliko ozkosrčnost. Treba je pa tudi spoštovati pravice vsakega naroda, da lahko živi. Ta pravica ne sme biti umetno omejena in ne podvržena strahovanju.

Bilanca Edenovih obiskov v Jugoslaviji in Avstriji

V zadnjem političnem pregledu smo svoje čitatelje obvestili bolj o zunanjem poteku Edenovega obiska v Jugoslaviji. Med tem je Eden dovršil tudi svoj obisk v Avstriji, ki jo je zapustil v nedeljo zjutraj. V Jugoslaviji se je Eden mudil od 17. do 23. septembra. Imel je pogoste razgovore s Titom in z zunanjim ministrom Kardeljem ter drugimi vodilnimi osebnostmi jugoslovanskega zunanjega ministristva. Od sobote popoldne do nedelje zjutraj se je Eden mudil v Dubrovniku. V popoldanskih urah ponedeljka 22. sept. se je zopet izkrcal na ljubljanskem letališču in od tu se je podal s svojim spremstvom in jugoslovanskimi zastopniki na Brdo pri Kranju in Bled.

Uradno poročilo

Uradno poročilo je prečital Eden na Bledu 23. septembra. Poročilo se glasi: »Med obiskom g. Anthonyja Edena, državnega tajnika za zunanje zadeve Združenega kraljestva v Jugoslaviji so se vršili razgovori med državnim tajnikom in njegovimi sodelavci na eni strani in maršalom Josipom Brozom - Titom, predsednikom vlade FLRJ, Edvardom Kardeljem, ministrom za zunanje zadeve FLRJ, in njihovimi sodelavci na drugi strani.

Razpravljali so o važnih vprašanjih in ugotovili veliko sorodnost mnenj v ocenjevanju osnovnih vprašanj, ki zanimajo obe državi.

Po teh razgovorih, ki so dali novo pobudo prijateljstvu, ki že dolgo časa obstoja med obema državama, sta vladi Združenega kraljestva in Jugoslavije prepričani, da bo sledilo razdobje vedno tesnejšega sodelovanja, ki bo po njunem mnenju koristilo, ne le njunima državama, temveč tudi splošni stvari miru.

Ko je Eden prebral uradno poročilo, je pozval časnikarje, naj posvetijo svojo pozornost zlasti tretjemu odstavku poročila, to je poudarku dolgega nepretrganega prijateljstva, ki vlada med Anglijo in Jugoslavijo in prepričanja obeh vlad, da »bo sledilo razdobje vedno tesnejšega sodelovanja«, ki bo koristno za obe državi in splošno stvar miru. Zato moramo tudi mi posvetiti temu delu poročila prav posebno pažnjo, če hočemo pravilno oceniti uspeh prvega uradnega obiska angleškega zunanjega ministra v Beogradu, od kar Jugoslavija postoji. Še bolj moramo podčrtati okolnost, da je prijateljstvo med obema deželama in njunimi narodi zgrajeno na dveh usodnih in strahotnih svetovnih vojnah 20. stoletja. To okolnost sta po-

županje. Ljudem svojega naroda zaupamo, dokler pozitivno ne postanejo nevedni tega zaupanja. Smatramo jih za brate in sestre. Prav tako moramo zaupati članom drugih narodov. Tudi tu ne smemo imeti dveh utež in dveh mer. Ljubzen do lastnega naroda ne pomeni zaničevanje, nezaupanje in sovraštvo do drugih narodov.

Tako je govoril sv. oče. Ali ne čutimo, da je res tako, zlasti mi Primorci, ki živimo na ozemlju, kjer se srečujeta dva naroda? Kot katoličani se držimo nauka Cerkve, pričakujemo pa tudi od naših sosedov katoličanov, da pomagajo ustvariti nove pogoje za mirno sožitje tudi na našem ozemlju, kakor uči sv. oče, katerega so dolžni tudi oni poslušati.

udarila Eden in Tito ob raznih prilikah in tudi v uradnih zdravicah v Beogradu. Prav to dejstvo je vredno vsega političnega poudarka, ker je neizpodbitna zgodovinska resnica, da se je Italija do svojega vojaškega zloma v drugi svetovni vojni nahajala na strani sovražnikov demokracije in svobodnih narodov.

Tretji odstavek je Eden označil za najbolj pomembnega. Za tem je Eden javil novinarjem, da je Tito sprejel Churchillovo povabilo, da obišče Anglijo, vendar datum obiska še ni določen. Eden je novinarje tudi obvestil, da se je razgovarjal z jugoslovanskimi krogi o »odnosih med Jugoslavijo in njenimi sosedi«. »Pazite posebno na to - je dodal Eden - da sem imenoval sosedo v množini in ne v ednini.« S tem je hotel poudariti, da se ni razgovarjal le o odnosih Jugoslavije do Italije, odnosno o tržaškem problemu, marveč o odnosih do vseh sosedov, zlasti še o odnosih do Avstrije, Grčije, Turčije, pa tudi o odnosih do sovjetskih satelitov: Albanije, Romunije, Bolgarije in Madžarske. Prav gotovo niso pozabili na »očeta vseh satelitskih narodov« Stalina.

Za Edena so bili podatki o satelitskih državah in Sovjetski Rusiji gotovo zelo važni. Posebno veselje pa je nudil Edenu razgovor o Grčiji in Turčiji in njunem vedno tesnejšem sodelovanju in prijateljstvu z Jugoslavijo. Dva dni pred njegovim prihodom v Beograd je odpotovala številna jugoslovanska vojaška misija v Atene pod vodstvom generala Pavla Jakšiča, ki se je mudila v Grčiji sedem dni in je nato nadaljevala svoje poslanstvo v Turčiji. Sedaj se je vrnila domov. Med Edenovim obiskom je obiskala Jugoslavijo tudi francoska parlamentarna delegacija, ki jo sestavljajo vse francoske stranke, razen komunistične. Zadnji čas so listi vrgli v svet, da je Tito povabil franc. zunanjega ministra Schumana, da obišče Jugoslavijo. Ne vemo, če pride do tega obiska, vsekakor pa se bo Tito ob svojem uradnem obisku Anglije nekaj dni ustavil tudi v Franciji in se bo ob tej priliki razgovarjal s Schumanom.

Na tiskovni konferenci je Eden omenil tudi Trst in podal časnikarjem o Trstu naslednjo izjavo: »Ta problem sem omenil v razgovorih s Titom. Danes ne morem o tem ničesar več povedati in ničesar odvzeti od izjave, ki sem jo podal beograjskemu tisku. Vi boste razumeli zakaj nočem podati nobenih izjav o tem problemu«. V Beogradu pa je Eden na tiskovni konferenci izjavil, da moti jugoslovansko-italijanske

odnose tržaško vprašanje in izrazil upanje, da bo z obojestransko dobro voljo mogoče odstraniti to oviro. Ostane v veljavi Edenov poziv, naj Jugoslavija in Italija z dobro voljo in z medsebojnim sporazumom rešita to »bolešno« vprašanje.

V Avstriji

V torek 23. septembra je Eden odletel iz Ljubljane v Zagreb, da obišče velesejem in popoldne je odletel na Dunaj. Do petka se je Eden razgovarjal na Dunaju z vsemi vodilnimi avstrijskimi državniki, zlasti s predsednikom vlade Figlom, in zunanjim ministrom Gruberjem. Razgovori so bili posvečeni v prvi vrsti problemom avstrijske mirovne pogodbe, da bi določili postopek za vse morebitne možnosti pri reševanju tega problema, katerega čimprejšnja rešitev je za Avstrijo življenskega pomena. Po londonski konferenci je začel živo zanimati Avstrijo tržaški problem, zato je bilo vprašanje Trsta važen predmet

razgovorov med Edenom in avstrijskimi politikami. Eden je Avstrijem zajamčil, da bodo njihovi gospodarski interesi v Trstu zaščiteni. Avstrija smatra, da bodo njeni interesi v Trstu zaščiteni le tedaj, če se STO na eden ali drugi način evropeizira odnosno internacionalizira. O tem problemu se je Eden razgovarjal zlasti tudi s koroškim glavarjem Wedenigom, ki je bil svoj čas predlagan za tržaškega guvernerja. Ko je Eden v nedeljo zjutraj odletel iz Celovca v London, je Sovjetska Rusija zastopnikom Amerike, Francije in Anglije izročila noto, v kateri je odbila konferenco namestnikov štirih zunanjih ministrov, ki bi se morala začeti 29. septembra v Londonu zaradi skrajšane avstrijske mirovne pogodbe. V tej noti je Rusija zopet zahtevala, da se mirovna pogodba STO-ja v polni meri izvrši, da se lahko sploh sklene avstrijska mirovna pogodba. Iz tega moremo sklepati, da ostane v STO-ju vse pri starem in se bo vprašanje zopet reševalo morda šele po italijanskih volitvah, ki bodo drugo leto.

Čistke v francoski partiji

Pod naslovom »Zakrknjenost v Parizu« piše »New York Times« o političnem škandalu, v katerega je znova zabredla komunistična stranka v Franciji:

»Andre Marty in Charles Tillon, voditelja francoskih komunistov, ki sta pred kratkim padla v nemilost, se početa javno spovedati svojih grehov ...

Pred dvema tednoma sta bila odžagana zaradi »političnega razbijanja« in »frakcionaštva«.

Marty-ja so obdolžili, da se je šel v sami partiji »dvojno igrati«. Komunisti naj bi bili vedno neodkritosrečni v svojih odnosih z meščanskim svetom, velikanski zločin pa je, če se kdo igra slepe miši v sami partiji. Tillonova osebna napaka je bila v tem, da je potiskal v ospredje komuniste iz časa francoskega odpora proti Nemcem. Sam je bil namreč resničen junak onih dni, medtem ko je Maurice Thorez tedaj srečno, zadovoljno in zapravlivo živel v Moskvi.

Ni treba iskati kakih skrivnostnih vzrokov, če zadošča en sam. Marty in Tillon sta predstavnika dosledne,

nepopustljive in nasilne politike, katere orodje je močno jedro izolanih revolucionarjev, ki pripravljajo komunistično revolucijo. Thorez pa je bil vedno pristaš nežne in odkrite taktike, ki najlepše prihaja do izraza v raznih oblikah ljudskih front. S tako ljudsko fronto bo prav gotovo prišel sedaj v Franciji na dan Thorez sam, ki se bo v kratkem vrnil z dolgega okrevanja v Sovjetski zvezi. Kakor noč sledi dnevu, tako morajo v komunistični praksi biti kaznovani zastopniki politike, ki so jo opustili.

Zunanja politika USA in delavci

Sindikat delavcev gumijevе industrije je na svojem zborovanju sprejel resolucijo, ki popolnoma podpira ameriško zunanjo politiko in ki zlasti odobrava akcijo ZN na Koreji, NATO, agencijo medsebojne varnosti in programe četrte točke. Sindikat ima 150 tisoč članov.

Ali se je Tito zlagal?

Pred nekaj meseci smo brali v časopisju poročilo o nekem razgovoru, ki ga je imel Tito z neko tujo delegacijo. V tem razgovoru se je jugoslovanski diktator dotaknil tudi vprašanja odnosa med vero in režimom. Med drugim je dejal, da se režim zelo dobro razume s pravoslavno cerkvijo in pa z muslimani; z obojima da vlada tesno in prijateljsko sodelovanje. Samo s katoliško cerkvijo, je dejal Tito, da je nekaj trenja, ker je visoki kler povezan z Vatikanom, ki je nasproten jugoslovanskim narodom. Tako približno je pred par meseci izjavil Tito. Zato nas je tem bolj začudila vest v Slov. poročevalcu, ki pravi:

»Združenje pravoslavnih duhovnikov za Podrinje je imelo svojo polletno skupščino, na kateri so obsodili stališče tistih škofov, ki so proti njihovemu združenju in tudi sicer s svojim delom dokazujejo sovražno stališče do ljudske oblasti. Na skupščini so razgalili zlasti šabaškega škofa Simeona Stankoviča, ki na vse načine preganja tiste duhovnike, ki se upirajo njegovemu razdiralnemu delu. Soglasno so zahtevali, da se škof Simeon Stankovič zaradi svojega sovražnega delovanja, ki škoduje pravoslavnemu cerkvi in koristim vse države, odstavi. Skupščina je nastopila tudi proti akciji

Sinoda Srbske pravoslavne cerkve (to je najvišje cerkvene oblasti v srbski pravoslavni cerkvi), ki hoče z nekakimi tečajji vzgojiti nov duhovniški naraščaj, medtem ko zastavlja hogoslovje, ki lahko popolnoma ustreza potrebam.«

Po tem poročilu se vprašajmo: Kdo laže, Tito ali Slov. poročevalce? Gotovo da se je lagal Tito, kajti Slov. poroč. nima razloga, da bi prinašal lažniva poročila o odporu srbske pravoslavne cerkve zoper Titov brezbožni režim. Nam pa je zopet nov dokaz, da se katoliška duhovščina ne upira zoper Titov režim iz kakih političnih razlogov, temveč le iz zgolj verskih, kot dela to tudi najboljši del pravoslavne cerkve in tudi muslimanov, saj se čuje, da tudi nje preganjajo zaradi vere.

Patriotska dolžnost žensk

Komunistične organizacije na Madžarskem stalno pozivajo, naj se tudi ženske udeležujejo težkega dela.

Tako piše »Szabad Ifjúság«: »Boriti se moramo proti nazadnjaškim nazorom. Naše ljudsko gospodarstvo čaka na tisoče deklet. V naši deželi sodijo dekleta po pregovoru, »da so ljudje toliko vredni, kolikor je vredno delo, ki ga opravljajo«. V zgodovinskih letih izgraditve socializma so delovske roke vredne svojo težo v zlatu.«

Osemnajsta ned. po binkošnih

Iz svetega evangelija po Mateju
(9, 1-8)

Tisti čas je vstopil Jezus v čoln in se prepeljal in prišel v svoje mesto. In glej, prinesli so mu mrtvoudnega, ležečega na postelji. Ko je Jezus videl njih vero, je rekel mrtvoudnemu: »Zaupaj, sin, odpušeni so ti tvoji grehi.« In glej, izmed pismonošev so si mislili: »Ta govori bogokletno.« Ko je Jezus videl njih misli, je rekel: »Kaj je lažje reči: »Odpušeni so ti grehi«, ali reči: »Vstani in hodi?« Da boste pa vedeli, da ima Sin človekov oblast, na zemlji odpustiti grehe« - reče tedaj mrtvoudnemu: - »vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom.« In vstal je izbral Petra za poglavarja svoji Cerkvi.

ŽIV MRTVAK

»Gospod je prišel v svoje mesto«, stavek, ki se ponavlja večkrat v evangeliju. Jezusovo mesto je bilo Kafarnaum, kjer je Gospod več ali manj po svojem krstu stalno bival, tam je storil tudi največ čudežev, tam je izbral Petra za poglavarja svoji Cerkvi.

Žal pa mesto Kafarnaum ni odgovarjalo enako Gospodu za njegovo ljubezen. Je celo na seznamu onih mest, katerim je Gospod očital, da ga ne poznajo in nočejo sprejeti. V svojem napuhu vztrajajo še naprej ta mesta, se ne pokore kljub številnim čudežem in znakom božjega Jezusovega poslanstva. »Takrat je mestom, v katerih se je zgodilo največ njegovih čudežev, začel očitati, da se niso spokorila. In ti, Kafarnaum, se boš mar do neba povzdignil? - do pekla se boš pogreznil! Zakaj, če bi se bili v Sodomi zgodili čudeži, ki so se zgodili v tebi, bi bila ostala do današnjega dne« (Mt 11, 20-23).

Kristus je tudi v vsaki naši župniji določil svoje bivanje. »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,20). Ali ni navzoč v naših tabernaklih živo, resnično v zakramentu svetega Rešnjega Telesa? Vsaka župnija je torej »njegovo mesto«, vsako predmestje njegovo bivališče. O, da bi bila res vsaka župnija resnično in vsa njegova! In koliko čudežev svoje ljubezni dela tudi v naših župnijah! Ne vračajmo mu te ljubezni s črno nevhvaležnostjo kakor Kafarnaum, da ne bomo deležni strašnih kazni!

Vsaka bolezen je huda in prosimo često Boga, da bi nam z njimi prizanesel. Mrtvoud je med boleznimi gotovo ena najhujših bolezni. Mislimo si, da bi morali ležati na postelji negibljivo, za vsako še tako malo starco bi rabili pomoči drugega, in to mesece in leta. Mrtvouden človek je mrtev za družbo. Ne živi več, životari. Ne more si pomagati, ne hoditi, ne delati, ne se hraniti sam, ne more biti doprinosen ud človeške družbe, ne more priti v stik z ljudmi.

To, kar je mrtvoud za telo, je smrtni greh za dušo. Grešnik, ki živi v smrtnem grehu, je sicer kristjan, a mrtev kristjan za krščansko življenje. Je duhovno mrtvouden. Tak človek more še mnogo manj storiti za svojo dušo kot telesno mrtvouden za svoje življenje. Greh je najhujša paraliza, ki more zadeti človeka! Telesno mrtvoudni si na vse načine prizadevajo, da bi dosegli vsaj zboljšanje zdravstvenega stanja, če ne že popolnega ozdravljenja, grešniki, duhovno mrtvoudni pa žive po svoji neumnosti v stanju te bolezni in si ne prizadevajo prav nič, da bi se je rešili. Kako malo jih je, ki se za te duhovne reveže zavzemajo in jim pomagajo do ozdravljenja! Kaj si že storil ti za ozdravitev teh nesrečnih, za spreobrnenje grešnikov?

Kako velika je dobrota Gospodova do ljudi! Sina imenuje tega reveža, ki so mu ga položili pred noge, ta kup mesa, ki ni imel drugega kakor oči gibljive, s katerimi je gledal v Gospoda, in srce, katerega utripi je hotel posvetiti Njemu, ki ga bo ozdravil, ta nesrečnik, katerega so farizeji imeli za grešnika in bi se ga niti ne dotaknili. - Gospod mu reče: »Zaupaj!«

Noben greh ne sme pripeljati grešnika do trdovratnosti in nezaupanja do božjega usmiljenja. Iz kakršnekoli globine greha se more človek dvigniti do višine božjega otroštva. Treba je zaupati in se pustiti voditi od plamena božje ljubezni,

Iz življenja Cerkve

Eisenhower in Stevenson o svojih pogledih na vero

Pred kratkim je bostonski škofijski list prinesel izjave obeh ameriških predsedniških kandidatov, Stevensona in Eisenhowerja, ki sta jih dala v zasebnem intervjuju uredniku lista o svojih pogledih na vero.

Gouverner Stevenson je v svoji izjavi poudaril:

»Mislim, da je prav tako med nalogami vlade kakor v vseh drugih platch življenja, da nismo dolžni le ostati zvesti pravičnosti - Dobremu, Idealnemu - ampak da tudi nekaj tvegamo za to, da te dobrine zmagajo...«

Nekaj je nepreračunljivo dragocenega v tem, kar nam kot narodu daje vera. Ščiti nas pred moralno zmedo, ki je prepogosto moralni nihilizem našega časa...

V veri so najosnovnejši temelji, na katerih sloni moč in varnost Združenih držav. V veri in ne morda v bogastvu, ne v proizvodni in iznajdljivosti, ne v orožju - prav in samo v versem prepričanju naših ljudi je upanje na trdnost v hodočnosti...«

In general Eisenhower je med drugim v tem intervjuju tudi izjavil:

»Naši dedje so pokazali, da je le boga-boječ narod dovolj močan, da preživi tiranijo in osvobodi sebe in druge. Danes je na nas, da pokažemo, da je naša lastna vera, ki jo vedno znova obnavljamo, dovolj močna, da se postavimo po robu tiranom.«

Sovjetske sužnje

Katoliški časopis Volksbote poroča iz Čehoslovaške, da 12.000 redovnic, ki so jih leta 1950. izgnali na prisilno delo iz njihovih samostanov, predstavlja še danes ogromno maso suženj, kot je to predvideno v načrtu komunističnih preganjanj. Vse te katoliške redovnice ne prejemajo za svoje delo nobene nagrade ali plače. Redki so primeri, da bi se katera teh redovnic, s pričo uničenih telesnih sil, zadovoljila z novim režimom. Po drugi strani pa so vse katoliške samostane na Čehoslovaškem pričeli uporabljati v posvetne namene ali kakor pravijo komunistični voditelji v Pragi, »so bili stavljeni v službo obrambe države in stranke.«

Protestantje za versko svobodo

Pariški katoliški časopis la CROIX komentira probleme, s katerimi so se bavili na kongresu svetovnega luteranskega združenja v Hannoveru. Ti problemi so zelo važni ne samo za protestantovsko marveč tudi za katoliško cerkev. To je tudi razvidno iz življenjskega minima »Minimum vitala« ki so ga kongresisti zahtevali v odnosih med cerkvijo in modernim državom. Dr. Bergav ga je formuliral takole: »Cerkev mora uživati popolno svobodo ne samo v pridiganju sv. evangelija, marveč da more vršiti tudi Kristusovo caritas do bližnjega. Cerkev se ne more zadovoljiti z dajanjem raznih jamstev, ki se tičejo izvrševanja bogočastja. Cerkev ne sme dovoliti, da bi bila izrabljena od države za člane namene. Cerkev nima pravice postati politično sredstvo kake zemске sile. Pravica vzgoje otrok mora ostati absolutno v rokah roditeljev. Ni dovoljeno državnim organom, da bi smeli v svoje namene odzematii mladini njen prosti čas. Državi ni dovoljeno nalagati komur koli, roditeljem ali njihovim otrokom stvari, ki so v nasprotju z vero v Boga.«

plamena, ki uničuje v nas klice greha in očiščuje smradu in umazanije naše srce, dokler ga ne spremeni v čudovito bivališče božje ljubezni. Vsem grešnikom kliče Gospod besede: »Zaupaj sin!« Gospod nobenega ne zavrže, ki z resničnim kesanjem pride nazaj k Njemu! Čim več grehov mora odpustiti, toliko bolj je vidna njegova dobrota in njegova vsemogočnost: »Gospod, ki svojo vsemogočnost posebno kažeš v odpustanju in usmiljenju.« Da znova postanemo otroci božji, moramo nuditi tudi mi vse pogoje za odpustanje. In ti so: dobra volja, plemenito mišljenje in trden sklep. Potem pa z zaupanjem poklekimo k božjemu namestniku, spovedniku pred noge, pa bomo slišali Gospodovo besedo: »Odpušeni so ti tvoji grehi.«

Odgovarjajmo velikodušno na vse klice božjega Sina in na vse znake njegove velike ljubezni. Gospod, ki prebiva med nami in za nas, nas spremlja s svojo milostjo, da ne bomo duhovno omtvneli in tako onesposobilji svojo dušo za večno življenje!

Kam pridemo!

Italijansko časopisje je nedavno prineslo zanimive primere duševne spačenosti, ki jo boljšeizvem ustvarja v dušah nekaterih plasti ruskega prebivalstva. Poročajo da je ruski literaren list nedavno ostro obsodil starše, ki dajejo otrokom imena kot so: za hčerko: »eletrifikacija«, za sina pa »ohidravilni pritisk...« Avtor članka, ki je bil objavljen v tej ruski reviji, sam dalje navaja, da so dali starši nekemu sinčku ime: »radiogoniometer!«

Na Kitajskem so zaprli katol. univerzo

Točna v času, kot ga je napovedala komunistična obveščevalna agencija Nova Kina, je bila zaprta katoliška univerza Fu-Kjen v Pekingu. Bo reorganizirana in združena z drugimi zavodi v Pekingu. Ta katoliška univerza je bila ustanovljena l. 1925. na željo papeža Pija XI. po benediktincih ameriške kongregacije Monte Cassino. L. 1927 je bila uradno priznana od takratne kitajske vlade. L. 1933 so univerzo prevzeli patri Družbe božje Besede. Univerza je imela štiri popolne fakultete in pet je bila tik pred ustanovitvijo. Število dijakov je stalno naraščalo. L. 1948-1949 je bilo 2.500 vpisanih, od katerih je bila ena desetina katoličanov. Od 78 profesorjev in 104 asistentov je bilo 88 katoličanov.

Priznanje svetniku

Angleška vlada je sporočila, da bo v kratkem postavljena spominska plošča v Westminsterhallu, na kraju, kjer je bil justficiran sv. Tomaž Mor. S tem hočejo praznovati velikega angleškega mučenca. Vesti so se vsi katoličani v Veliki Britaniji zelo razveselili.

Naša Gospa zračnih linij

Poročajo o edinstveni novi kapeli, ki so jo zgradili na mednarodnem letališču v Loganu v Bostonu. Posvečena je: Naši Gospe linij. Zgrajena je s prostovoljnimi prispevki 3000 uradnikov na letališču in potnikov. V kapeli je vsak dan ena sveta maša. Slika na glavnem oltarju predstavlja Mater božjo na zemski obli, okrog nje pa letajo civilni aeroplani.

V USA delajo boli zares

Cenzorji filmske komisije v državi Maryland so odklonili izpolniti predpise državnega jurističnega zastopnika, ki je hotel omejiti njihovo filmsko cenzorsko oblast. Člani so enoglasno izjavili, da bodo trdno ostali pri določbah svoje države ki jim daje pravico prepovedati vsak film, ki se smatra kot nečloveški ali podpihuje k upor, če hvali krivico in zlo ter če kvari moralo ali blati katero koli veroizpoved. Pravni zastopnik Hall Hammond je hotel omejiti njihovo cenzuro samo na splošno nedostojne ali opolzke filme z ozirom na razsodbo U.S. Supreme Court, ki je dovolila predvajati italijanski film »Miracle« ter »Pinky«. Spor se je začel v New Yorku, ko je kardinal Spellman bojkotiral film in dosegel, da ga je policija ustavila. Lastniki filma so se pritožili pri Najvišjem sodišču in zmagali, a ga v newyorkski državi še sedaj ne predvajajo, ker se bojijo javnega upora katoličanov. Država Ohio je film pravtako zavrnila.

»MALI MISAL«

MOLITVENIK PRIMEREN ZA STARE IN MLADE

KAJ POMENI IME »MALI MISAL«

Misal je mašna knjiga sv. Cerkve. Papež Pij XI. pravi, da je misal ena najlepših knjig, kar jih sploh imamo. Rimski misal vsebuje vse molitve, ki jih duhovnik moliti tekom cerkvenega leta pri sv. maši. »Mali misal« se zato imenuje »malic«, ker vsebuje samo nedeljske in prazniške maše. Tako najdete v tem molitveniku vse nedeljske in prazniške maše in tudi maše nekaterih nezapovedanih praznikov, ki jih ljudje še zapužajo. Tudi vse sv. maše za rajne najdete v »Malem misalu«.

Po besedah sedanjega papeža Pija XII. je misal največja knjiga pobožnosti sv. Cerkve. V nekem nagovoru v postu leta 1943 je sedanjí sv. oče dejal: »Vi, ki pri oltarju vsak dan uporabljate misal, veste, koliko bogastvo lepih molitev je v njem, koliko svetega besedila, koliko pobožnosti, koliko pravega čiščenja in hvale in vzdihov k Bogu. Veliko število zveličavnih pobud nudi Misal za versko življenje vsakega človeka.«

BREZ MOLITVENIKA V CERKVI

Kako lepo je v krajih, kjer hodijo ljudje z molitvenikom v cerkev k sv. maši. Pri nas vidiš večino ljudi brez molitvenika v cerkvi. Vsi mar res ne znajo brati po slovensko?

Zivimo danes v času liturgične obnove. Potrebno je, da verniki čim bolj poznajo vse molitve, ki jih duhovnik moliti ob oltarju. Ni prav, da so verniki v cerkvi pri sv. maši le gledalci. Tako se dolgočasijo in ne vedo, kaj bi počeli.

Sv. maša je daritev cele župnije. Mašnik molí pri darovanju: »Molite, bratje, da bo moja in vaša daritev prijetna Bogu, Očetu vsemogočnemu!« S temi besedami mašnik pri vsaki sv. maši vabi vernike, da morajo pri sv. maši sodarovati in z duhovnikom somoliti. Zato je žalostno dejstvo, da je veliko število vernikov, ki sploh ne vedo, kaj se na oltarju godi. Komaj vedo, kdaj je evangelij in kdaj povzdigovanje ter obhajilo. Težko čakajo na zadnji evangelij, ker vedo, da je potem maše konec. Ne poznajo pa lepih mašnih molitev, ne vedo, kaj bi molili, preslišijo nedeljski evangelij in berilo in si ga prav nič ne zapomnijo. Zato je molitvenik za nedeljske praznike res tako zelo potreben. Če verniki v cerkvi pri maši ne bodo več molili, tudi v cerkev ne bodo več hodili. Če pa v cerkev ne bodo hodili, pa mora zamreti vsaktera vera po naših župnijah.

KDOR KOLI MORE, NAJ KUPI »MALI MISAL«

Res je, da je na kmetih težko za denar. V družini je morda več otrok, ki bi vsi radi imeli molitvenik. Vsem ga ne bo mogoče kupiti. Premisliti pa je treba tole: Za mladega človeka je molitev silno potrebna. Če mlad človek ne bo molil, ne bo mogel ohraniti svoje vere. Vedno je bilo tako, da je prišlo na mladega človeka veliko premagovanja. Danes, ko je življenje tako razkristjanjeno, je pa mlademu človeku še težje živeti po veri. Zato je vprav danes tako potrebno, da mladina vsaj ob nedeljah molí pri nedeljski sv. maši.

Moliti vsako nedeljo isto sv. mašo je dolgočasno. Mali misal pa nudi za vsako nedeljo posebno nedeljsko sv. mašo, kakor jo bere duhovnik. Zato je treba zlasti mladino naučiti, da bo z duhovnikom molila mašne molitve. Kdor bo imel Mali misal in ga znal uporabljati pri nedeljski sv. maši, se v cerkvi ne bo dolgočasil. Molil bo in bo pobožno pri sv. daritvi. Vedel bo, kaj se dogaja na oltarju. Tako bo dobil do nedeljske sv. maše spoštovanje in ljubezen. Hodil bo vsako nedeljo k sv. maši. Če pa vzgojitelji dosežejo to, da hodi mladina vsako nedeljo k sv. maši, so v resnici precej dosegli. Kajti brez nedeljske sv. maše ni krščanskega življenja. Brez molitvenika pa mladina nikdar ne bo pobožno pri sv. maši. Zato je dober molitvenik za versko življenje potreben in veliko vreden. Naj bi si ga vsak kupil, pa tudi če ga težko plača.

Mali misal je molitvenik za celo življenje. To pa zato, ker vsebuje toliko sv. maš. Več kot sto sv. maš najdete v njem. Tako ga lahko rabite celo življenje ob vsaki priložnosti: ob nedeljah, ob praznikih, pri procesijah, pri pogrebih, pri poročni in zahvalni sv. maši, ob zapovedanih in nezapovedanih praznikih, ki se količkaj bolj slovesno obhajajo v naših krajih.

V molitveniku najdete vse najpotrebnejše molitve, vse litanije, križev pot, molitve za razne potrebe: za starše, duhovnike, prijatelje in sorodnike, za žive in rajne, za

lepo vreme in za dež. Tudi molitve in litanije, ki se molijo v smrtni uri, ko v družini človek umira, najdete v molitveniku. Tako je res, da vsak, kdor kupi Mali misal, ne rabi več nobenega drugega molitvenika. Pa tudi pesmi vsebuje molitvenik, brez not seveda. Skoraj v vsaki župniji je pri nas vpeljana ljudsko petje. Mali misal vsebuje okoli 100 najbolj razširjenih cerkvenih pesmi. Zato se bo dal Mali misal uporabiti tudi za ljudsko petje v cerkvi.

OBNOVA VERSKEGA ŽIVLJENJA

Ze desetletja uporabljajo drugi narodi liturgično mašno knjigo. Slovenci smo dobili med vojno celoten prevod mašne knjige. Po naših župnijah je ponekod že precej razvito liturgično življenje. Ljudje so se navadili moliti sv. mašo z duhovnikom. Nismo pa imeli nobenega pravega molitvenika. Zlasti pri mladini se je pri duhovnih vajah vedno spet čutila potreba po nedeljskem misalu. Mohorjeva tiskarna in Mohorjeva družba v Celovcu sta zastavili vse svoje moči, da sta v prvem letu svoje obnove mogli izdati liturgično mašno knjigo. Mali misal je poceni, ni nič dražji kot tuji molitveniki. Mali misal hoče predvsem služiti verski in liturgični obnovi po naših župnijah. Po vseh župnijah bomo zlasti za mladino vpeljali skupne liturgične sv. maše. Zato je pa potrebno, da si verniki, ki količkaj morejo, res nabavijo Mali misal. Dobite ga pri gospodu župniku, in v trgovinah.

Mali misal je lepo darilo za birmo in za poroko ali za god.

Na finem, tenkem papirju, stane 1000 lir, na debelejšem pa 850 lir.

(Povzeto po »Nedelja«, verskem glasilu koroških Slovencev).

Kaj praviš, moderni človek?

Ko je neka gospa na smrtni postelji molila rožni venec, so se nekateri njeni prijatelji, ko so to zvedeli, smejali, češ da je rožni venec zastarela stvar.

Na Boga misliti, ga prositi, ga častiti - ni zastarela stvar; Bog namreč še vedno živi in bo živel, ko bomo mi vsi že v grobu.

Tudi Devica Marija ima še vedno moč nad peklenkim zmajem, nad hudobo, še vedno je Mati božja in naša duhovna mati. Mater pa že smemo pozdravljati.

Diktatorji se vzdignejo, jih častijo, padajo... Nje častiti, je kmalu zastarela stvar. N. pr. da bi danes častili Bismarcka ali Hitlerja, se jima priporočali za službe ali podpore v denarju ali kakor koli že.

Molitve rožnega venca so: očenaš, zdravamarija, vera, častbodi... Vse iz naše razodete vere, v kateri smo krščeni in želimo v nji umreti in tudi biti po njenih obredih pokopani. Zakaj bi vse to bilo zastarela stvar, ko se pa marsikdaj jezijo mnogi, če kdo ni cerkveno pokopan.

Kdor pravi, da je rožni venec zastarela stvar, je znamenje, da ne ve veliko več o veri ali pa premalo misli ali pa govori le iz neke prešernosti, eno in drugo je napačno.

Seveda je treba rožni venec v pravem duhu moliti: v vdanosti do Boga in Marije, v zaupanju in spokornosti.

Ne kot oni gospodar, ki je ukradel kravo, pa je v eni roki držal rožni venec, z drugo pa kravo. Menil je popraviti, kar si je krivično prilastil... Hlapec mu je pa rekel: »Gospodar, spustite eno ali drugo. Tatvina se popravi s tem, da vrnemo, kar smo ukradli, potem vam bo rožni venec koristil in vam bo ljub.«

Janez Bovio († 1903), filozof, pisatelj, vseučiliški profesor v Neaplju, maloveren, je svoji stari materi, ki je imela vedno rožni venec v rokah, neki večer očital: »Dajte ga že enkrat proč!« Mati je položila na mizo rožni venec in rekla sinu: »Dobro, tu je, kaj mi boš dal v zameno?« Sin je zbežal iz sobe, besede so ga hudo zadele. Prijateljem je pravil: »Nimam ničesar, kar bi ji dal v zameno.«

DUŠNI PASTIRJI!

Sporočite, prosimo, takoj, koliko izvodov Misijonske nedelje želite. Na zapoznala naročila se ne bomo mogli ozirati.

Naslov: Uprava M.N. Riva Piazzutta 18.

GOSPODARSTVO

Ko se dela mlado vino

Seveda, ob trgatvi ni nikdar tako vreme, kot bi ga želeli. Če bi bilo skozi lepo vreme, bi pustili grozdje še na trti, naj še dela sladkorja. Zato je skoraj naravno, da vreme precej meša in da ima tudi kvarne vplive na kipeenje mošta. Zato pa mora kletar strogo paziti, da ustvari odgovarjajoče predpogoje za pravilno vrenje.

VELEVAŽNA JE PRAVILNA TOPLOTA!

Dve toploti moramo imeti pred očmi, in sicer toploto v kleti in toploto v sodu.

Toplota v kleti se mora sukati v dobi kipeenja med 13 in 20°C. Bolje izpade kipeenje in večja je dobrotovina, če prevre mošt pri nižji kletni toploti, to je med 13 in 15°C. Preko 20°C pa toplota v kletnem prostoru ne sme doseči.

Če je namreč v kletnem prostoru previsoka toplota, je potem toliko višja v sodu. Med burnim vrenjem se namreč zviša toplota kipečega mošta tudi za 10 in več stopinj in zato je prav lahko mogoče, da prekorači kritično črto, ki se nahaja pri 27°C. Če presega namreč toplota v sodu preko 27°C, potem se redno kipeenje spremeni: višja toplota namreč omrtviči delovanje žlahtnih kvasnic-kipelnih glivic in mesto teh se začnejo razvijati in delovati kvarne ali divje, ki povzročijo takojmenovano manjše vrenje, katerega posledica je grenkljato-osladno vino. Če prekorači toplota v sodu 28 ali celo 30°C, potem je nujno potrebno znižati toploto v kleti in če le mogoče tudi v sodih. V kleti znižaj toploto, če odpreš okna in vrata. V sodih znižamo toploto, če sode pokrijemo z mokrimi vrečami (mrzli obkladki!) ali pa če izpustimo iz sode pri črpu nekoliko

mošta in ga zopet prilijemo pri vchi.

Za merjenje toplote rabiš toplomer.

Če pa je toplota v kleti prenizka, potem moraš v sončnih dneh in urah držati vrata in okna odprta, da pride v klet morebitna višja toplota. Ko dnevna toplota pade izpod 15°C, moraš seveda vrata in okna držati zaprta, v kleti pa moraš zakuriti peč. Polaganje gorečega oglja pod sode prav malo zaleže.

KIPEČI MOST PREMEŠAJ!

Med kipeenjem postajajo kipelne kvasnice nekam trudne in se vležejo na dno, med drozje. Seveda tiči vzrok tej lenobi kvasnic navadno v prenizki toploti v kleti.

Zato pa skrbi predvsem za odgovarjajočo toploto, potem pa mošt večkrat premešaj: lahko tudi 2krat na dan z drogom. Kot spečega ali lenega pretreseš in ga s tem nekako poživiš, isti učinek dosežeš pri kvasnicah z mešanjem!

ČE KIPENJE PRENEHA IN JE MOST ŠE SLADEK.

in je bila toplota v kleti vedno odgovarjajoča, potem tiči vzrok temu pojavu v ne dovolj močnih kvasnicah. Kvasnic je namreč vse polno sort in le prav redke sorte lahko še delujejo, če vino vsebuje nad 8% alkohola. So pa nekatere sorte, ki so delavne tudi pri 12, 13 in tudi pri 16% alkohola. Teh sort pa je v naših kletih prav malo in zato smo imeli v zadnjih letih toliko vlačljivih vin, ki so postala taka, ker niso dobili povprečja. - Zato pa je potrebno takim vinom, ki prestanejo kipeenje in so še sladka, dodati žlahtnih kipelnih glivic.

Kravje mleko in dojenčki

Če mama umre ali vsled bolezni ali kakšnega drugega razloga ne more dojeti svojega otroka, je potrebno pač poskrbeti druge hrane. Najbolj pri rokah je vedno kravje mleko. Če je količjak mogoče, naj se rabi vedno mleko od ene in iste krave, ki mora biti seveda zdrava, molža pa skrupulozno snažna.

Prav za mladega dojenčka pa ni primer-

no čisto kravje mleko, ker je po svoji kemični sestavi zelo različno od ženskega. Predvsem vsebuje kravje mleko mnogo več maščobe in beljakovin (sirnine), mnogo manj pa sladkorja. Zato je potrebno kravje mleko popraviti, in sicer razredčiti z vodo in osladiti z navadnim sladkorjem ali pa z medom, seveda pristnim.

Količine mleka pa so naslednje:

a) MLEKO S SLADKORJEM.

Dojenček v teži

- 3 kg: dobi dnevno 360 gramov mleka razredčenega s 180 grami vode in oslajenega z 11 grami sladkorja;
- 4 kg: 440 gramov mleka, 210 gramov vode in 13 gramov sladkorja;
- 5 kg: 570 gramov mleka, 180 gramov vode in 15 gramov sladkorja;
- 6 kg: gramov mleka, 150 gramov vode in 16 gramov sladkorja; lahko pa se dojenčku nudi tudi že čisto mleko, in sicer 720 gramov oslajenih s 14 grami sladkorja;
- 7 kg: 770 gramov čistega mleka in 15 gramov sladkorja;
- 8 kg: 800 gramov čistega mleka in 16 gramov sladkorja;
- 9 kg: 900 gramov čistega mleka in 18 gramov sladkorja.

Pri višji teži se da dnevno mleka za 10% teže, in 2% sladkorja.

b) MLEKO Z MEDOM.

Če nimamo dobrega kravjega mleka od zdrave krave, potem moramo mleko prekuhati, s čimer pa se uničijo koristni vi-

tamini. Zato skušamo te vitamine nadomestiti z vitamini iz pristnega meda. Otroku pa nudimo pri vsakem obroku:

Dojenček v starosti

- do 1. meseca: 80 gramov mleka, 3 žlice vode in 3 kavnine žličke medu;
- do 2. meseca: 100 gramov mleka, vode in medu kot prej;
- do 3. meseca: 120 gramov mleka, vode in medu kot prej;

PIERRE L'ERMITE:

Nespametni svet

Roman iz druge svetovne vojne

LIV.

Zdi se, da v tvornici boljše delajo. Tudi v ženskih pisarnah. Manj govorijo, več rišejo.

Samo da bi to trajalo!

Kako lahko bi zopet začel upati.

Če bi napravile le en korak na poti do pameti, kako pristrčno bi jim prišel nasproti.

Baptist zakuri v moji peči vsak večer prijeten ogenj, naloži suha drva, potegne težke zavese, katere mi je podarila Arlette, nekoliko pufvije električno luč; vse to napravi, da je na koncu letošnje ledene zime moja soba domača in prijetno topla.

Toda vsak večer ležem spat med očitki vesti.

Mislim namreč na tisoče mož, ki ležijo v strelnih jarkih, v gozdovih ali na goli zemlji.

Tedaj me prime nekakšno domotožje po fronti; rad bi šel tja in trpel s tovariši. Dobro vem sicer, da lahko tukaj boljše

služim, kot pa če bi prišel za puško ali naravnaval top.

Včeraj sem na primer izboljšal nekaj na motorju letala ene najnovejših vrst; ta izboljšava bo njegovo moč znatno povečala.

Toda čeprav si vse to pravim, vendar moja vest ni mirna.

Vojna se ne sme končati, ne da bi se tudi jaz bojeval na fronti.

LV.

Zelo vznemirljive vesti sledijo naglo druga drugi. V pisarni sem nabil na zid veliko generalstahno karto. Na njej zasledujem žalosten razvoj položaja.

Pred uslužbenci ne maram zabavljati čez voditelje. Toda v notranjosti me grize.

Napravili smo zbirko za zabavo vojakov, ki se dolgočasijo na fronti. Takoj nato so zabobneli dogodki.

Konec zabav!

Nemci so imeli čas, da so nagrmadili svoje sile. Ponudili so razgovore za mir; sedaj so pa z vso silo navalili na naše armade, ki so raztresene povsod. Pritiskajo zlasti na klasični črti vseh udorov.

Zlomili so fronto pri Sédanu žalostnega spomina. In ko je Churchill, velik Anglež, prosil generala Gamelina, naj porabi svoje

- do 4. meseca: 140 gramov mleka, 4 žlice vode in 4 žličke medu;
- do 5. meseca: 170 gramov mleka, vode in medu kot prej;
- do 6. meseca: 190 gramov mleka, vode in medu kot prej;
- do 7. meseca: 210 gramov mleka, 5 žlic vode in 5 žliček medu;
- do 8. meseca: 230 gramov mleka, vode in medu kot prej;
- do 9. meseca: 250 gramov mleka in 6 žlic vode ter 6 žliček medu.

Novo sredstvo proti mrčesu

Oborožene sile Združenih narodov na Koreji uporabljajo novo sredstvo proti mrčesu, tako imenovani lindane, da preprečijo izbruh kužnih bolezni. Lindane je plod skup-

nega raziskovalnega dela znanstvenikov pri ameriškem obrambnem in poljedelskem ministrstvu. Nadomestil bo DDT, o katerem so ugotovili, da ni dovolj učinkovit proti ušem, ki prenašajo tifus.

Kam plove Slov. dem. zveza na Tržaškem

PREJELI SMO IN OBJAVLJAMO

Uredništvu »Katoliški glas« - Gorica

Z ozirom na Vaš članek »Kam plove Slov. dem. zveza na Tržaškem« v zadnji števi. Vašega ugl. lista Vas naprošam, da objavite sledeče popravke in pojasnila:

1.) Ni res, da sem jaz izjavil svetovalcema Dragi Legišu in Dr. Škerku, da nameravam sklicati sejo občinskega sveta konec oktobra ali v začetku novembra, pač pa je res, da sem izjavil samo Dr. Škerku, ker g. Draga Legiša sploh nisem videl do par dni pred prvo sejo, da nameravam sklicati občinski svet na redno zasedanje konec septembra ali v začetku oktobra, kot je to bila vedno dosedaj navada, bodisi tu kakor po vseh drugih občinah.

2.) Ni res, da so predstavniki večine vzeli občinske spise s seboj na dom, ter jih zato občinski svetovalci niso imeli na vpogled, pač pa je res, da sem imel nekatere občinske spise zaklenjene v moji pisalni mizi na občini, ter sem od doma telefoniral Dr. Škerku, ki je bil na občini, da mu pošljem takoj ključke, kar je dr. Škerk odklonil, češ da ni važno, ker se itak drugi dan vrne.

3.) Je res; da nisem hotel dati na glasovanje predlog g. Drage Legiša v zadevi občinskega tajnika in to iz razloga, ker to vprašanje ni bilo na dnevnem redu, res je pa da sem dal na glasovanje predlog ožjega odbora, da se imenuje za tolmača pri sejah občinskega sveta uradnik Gruden Franc. Ako pa želijo občinski svetovalci, da se razpravlja o občinskem tajniku ali pa o kakršnem koli drugem predlogu, naj pravočasno in pisмено pošljejo svoje predloge, nakar naj bodo prepričani, da bom o vseh njihovih predlogih razpravljali ter tudi glasovali.

4.) Ni res, da nosim vrhano mero soodgovornosti za prej prodana zemljišča pač pa je res, da nosi enako odgovornost vsak član prejšnjega občinskega sveta vstevši tudi očeta obeh sedanjih občinskih svetovalcev g. Draga Legiša in g. dr. Škerka. Ako bi bil tako zloben kot je neimenovani dopisnik, bi lahko slednjemu pripisal še največ odgovornosti, ker je kot tozadevni odbornik ravno on predlagal vsako posamezno prodajo. Ne trdim pa tega, ker se zavedam, da smo vsi enako odgovorni, ker kar je kdo predlagal, je to storil vedno z vednostjo in odobritvijo vseh ostalih članov ožjega odbora, v izključno korist občinske skupnosti.

Glede sedaj predlaganih prodaj občinskih zemljišč, pa vedo prav dobro vsi občinski svetovalci, da so bila ta zemljišča prodana družinam, ki imajo v naši občini vse državljanske pravice, čeravno so italijanske narodnosti, ter jih je mnogo med njimi, ki so tu v naši občini rojeni ali pa imajo svoje žene iz naše vasi. Ako pa kdo od občinskih svetovalcev pozna kakšen zakon, po katerem se lahko dela razlika med enim ali drugim občinarjem, naj to jasno iznese, nakar naj potem občinski svet odloči.

Glede opombe Vašega dopisnika, v kateri pravi, da nikomur ni bolje znano kakor meni, kako so nekateri kupovali prav po ceni občinsko zemljo, da bi jo potem z mastnimi dobički prodali komurkoli, bi prosil Vašega dopisnika, da brez obzira na levo in desno napiše vse zanimive zgodbe, katerih žalibog ne poznam.

Nabrežina, dne 28. septembra 1952.

Josip Terčon

Jovanka in Josip Broz - Tito

Ko je bil minister Eden v Beogradu, so časopisi prinesli kot veliko novost vest, da si je jugoslovanski diktator Josip Broz Tito vzel novo ženo ali bolje priležnico Jovanko Budisavljevič. To se je uradno zgodilo že v juniju, toda javnosti so sporočili šele na predvečer Edenovega prihoda v Beograd. Morda so menili, da bo to zbuhalo manj pohujšanja, ker je tudi Eden vzel novo ženo prav pred kratkim, potem ko se je ločil od prejšnje. Josip Broz Tito je bil prvič poročen z neko Rusinjo, s katero je imel enega sina. Ta žena mu je potem umrla. Leta 1941 se je poročil z neko Slovenko, katere še sedaj živi v Beogradu. Tudi s to je imel enega otroka. Pozneje se je od nje ločil ter si sedaj vzel tretjo ženo, ki je Srbkinja. Ima 28 let in je stara stotvarišica iz partizanskih bojev. Tito je letos imel 60 let.

Tito je torej med prvimi dal zgled, kako si v novi Jugoslaviji smejo moške izbrati mlade žene, potem ko so se prejšnje postarale.

ne seje, vedoč, da je za isti dan že predvidena redna.

Tudi glede uradnih spisov je bila Vaša trditev povsem točna. Tri dni pred sejo je dr. Škerk zaman iskal uvid v razne uradne spise, ki bi se morali nahajati na občini. Isto se je zgodilo Dragu Legišu! Naj g. Terčon pojasni, kje so spisi bili, če jih ni bilo na občini.

O predlogu g. Legiša, naj bo uradni tolmač občinski tajnik, trdi g. Terčon, da ga ni dal na glasovanje, ker predmet ni spadal na dnevni red. To je res čudna logika: na dnevnem redu je vprašanje uradnega tolmača, Legiša predlaga, naj bo to obč. tajnik, a Terčon pravi, sedaj, da to vprašanje ni bilo na dnevnem redu! Resnica je samo ena: gospodje se niso hoteli zameriti italijanskemu tajniku. Ali spada to v narodni program SDZ? Hvala lepa za narodno bojevitost, ob kateri pade prvaku SDZ pred laškimi tajnikom duša v hlače!

ženi s starčki, stankami in otroci. Žalostno je videti vse te ljudi... zlasti otroke, ki si le slabo predstavljajo, kaj utegnejo biti Nemci, ki so navdali starše s takim strahom.

Videl sem družino, ki je porivala pred sabo majhen voziček; na njem je bil naslanjač, v naslanjaču pa hrom človek... najbrž stari oče, katerega niso hoteli zapustiti.

Ko je padla noč na te dolge vrste nesrečnežev, ki so tavalili kot brez cilja po neznanih poteh, nas je objela neizmerna žalost.

Zemlja je bila resnično podobna solzni dolini.

Ko sem danes zvečer šel iz tvornice, sem srečal velik voz; vlekel ga je mršav konj, ki je ginil od lakote. Voz pa je bil poln žen in otrok. Moški so porivali od zadaj, kadar so pregloboke kolesnice ovirale konja, da ni mogel naprej.

Kam so šli? Niso vedeli. Skušali so se rešiti.

Dal sem jim vse, kar sem imel.

Drugo jutro so nekaj kilometrov naprej od tvornice našli iztegnjenega konja z otrplimi nogami pod vozom; zraven njega je

ležal majhen otrok, ki je pravkar umrl, in poleg otroka je tiho jokala mati. Vsi drugi so bili odšli naprej.

Če pomislimo, da je en sam človek sprožil to svetovno grozoto, potem začnemo razumevati pekel.

Grozote so se pa šele začele. Sem k nam se stekajo najstrašnejše vesti; telefon brni ves dan. Od povsod javljajo požare... zračne napade na ceste.

To je popoln propad sijajne Francije iz leta 1918.

Kje si, Clemenceau... ki si se samo vojskoval? Ali še poznaš to državo, katero si pomagal rešiti?

Vendar je mnogo mladeničev odšlo v gozdove. Brezlični brzojav prenaša skoraj povsod navodila in skuša urediti obrambo, ki se, kot kaže, hoče organizirati. Toda peta kolona je budna celo tukaj in skuša speljati na napačno pot tiste, ki hočejo previdno braniti napadeno deželo.

Bog čuvaj Francijo!

LVI.

Baptist je danes našel svojo kozo Esmeraldo, ki se je valjala po pesku v parku v groznih bolečinah.

Telefoniral sem živinozdravniku, ki je

4) Če slučajno zagledajo moža...

Z G O R I Š K E G A

Gospodarska kriza na Goriškem

Gospodarska kriza na Goriškem postaja vedno hujša. Navedli bomo nekatere podatke glede zadnjih odpustov v goriški industriji.

Tovarna SAFOG: v celotnem montažnem oddelku, v katerem je zaposlenih 150 delavcev, delajo po skrajšanem urniku 24 ur tedensko. Ostali oddelki pa po 40 tedenskih ur. V podgorski predilnici so odpustili z dela za nedoločen čas 602 delavci, in nadaljnih 100 delavkam preti ista usoda. V lesni industriji Ercoli, kjer je še pred tremi meseci delalo 65 delavcev, je sedaj zaposlenih samo še 23. Delavnica Princij je svoj čas imela zaposlenih 40 delavcev in 4 uradnike, sedaj ima samo še 17 delavcev in 3 uradnike. Delavnica Dogani: pred mesecem dni je imela 10 delavcev, sedaj jih ima samo še 6. V Trziču je tovarna olja Luzzatti popolnoma prenehala z delom. Delavnica Passero je znižala število delavcev od 150 na 100. V tovarni SOLVAY so prenehali proizvajati pralne praške in sodo. Tedenski delovni urnik 450 delavcev pa so skrčili na 40 ur.

To je le bežna slika, a nikakor se ne popolna, gospodarske krize, ki zavzema na Goriškem vedno širše plasti. Prav nobena industrija ni izvzeta, razen do sedaj ladjedelnic v Trziču. Z odpustom so zelo prizadete tudi trgovine, saj so delavci glavni odjemalci. Če vladni krogi ne bodo kako drugače ukrenili, preti Goriški popoln gospodarski polom.

Protestna stavka v Gorici

Kot poročamo na drugem mestu, je gospodarska kriza v goriški pokrajini iz meseca v mesec večja. Pri vsem tem pa bodisi gospodarski glavni velepodjetji kot tudi glavni zastopniki države ne kažejo pravega razumevanja za odstranitev ali vsaj ublažitev njenih vzrokov. Ker vse dosedanje prošnje in protesti niso nič izdali, so vse tri sindikalne organizacije napovedale za preteklo soboto protestno stavko vseh podjetij v Gorici od 10. do 12. ure. Ta stavka naj bi bila opozorilo vsem merodajnim, naj se vendar zganijo in store svojo dolžnost za zaščito delavcev v naši pokrajini in posebno v našem mestu.

Vendar mislimo, da bi take stavke morale biti bolj pripravljene, če hočejo doseči uspeh. Vodstvo stavke bi moralo poskrbeti, da dobi vsaj vse časopise na svojo stran. In mislimo, da bi to uspelo, kadar gre za resnične gospodarske koristi delavstva.

Avtomatski telefon v Gorici

Preteklo soboto je končno začel delovati novi avtomatski telefon v Gorici. Dela pri napeljavi in pri novi palači »Telve« so dokončana. V zvezi z avtomatskim telefonom so menjali tudi vse dosedanje telefonske številke. To naj upoštevajo vsi oni, ki rabijo telefon.

Nova imenovanja

V Mirnik je prišel za župnega upravitelja č. g. Mirko Zorn, ki je že nekaj let služboval v videmski nadškofiji.

Iz Mirnika pa je odšel dosedanji g. župnik Jože Zorž v Mavhinje. G. Jože je kot kaplan služboval v Komnu, zato mu Kraševci niso neznan. Obema gospodoma voščimo, da bi na novih mestih veliko dobrega naredila.

Mavhinjski župni upravitelj č. g. Artur

takoj pritekel.

Hitro je preiskal in nato brez oklevanja rekel: »Koza je bila zastrupljena.«

V dveh urah je poginila. V njenih zlatih se leskečih očeh je bilo nerazumevanje, strah in nekaj očitku podobnega. Vendar je trudoma še obilnila roko Chantalovi. Potem pa je močno zameketala, iztegnila noge od sebe in poginila.

Čeprav je šlo samo za žival, vendar je na nas tri napravilo zelo mučen vtis.

Zivnozdravniki je hotel vedeti kaj natančnejšega.

Ugotovilo se je, da je bila Esmeralda zastrupljena ponoči s kroglic, spretno napravljeno iz čokolade in strikna.

Vrtnar je gledal mene... potem Chantalovo... potem zopet mene.

Ne da bi kaj rekli, smo se vsi trije razumeli.

Celo v vojni majhno sovraštvo ne odneha spričo velikega sovraštva, ki obliha s krvjo.

Moj Bog! Kakšna skrivnost je vse to! Če bi človek stisnil zemljo kot gobo, bi prišla iz nje reka krvi.

LVII.

Bil sem še ves vznemirljiv zaradi člo-

Zalatel se je iz zdravstvenih razlogov umaknil v Gorico. Bog mu daj, da bi kmalu okreval.

Komandant UDBE - pribežal

Na Svobodno tržaško ozemlje je pribežal major UDBE za Primorsko, Winkler. Nahaja se neznano kje. Pravijo, da je marsikaj izpovedal o Titovi tajni policiji v Jugoslaviji in njenih zastopnikih v Trstu. Zato se sedaj marsikdo boji, da pridejo na dan njegovi skriti grehi.

Začetek šolskega leta

Šolsko leto na ljudskih šolah se letos začne v ponedeljek 6. oktobra. Ta dan bodo povsod šolske maše, nato pa sledi reden pouk. Ta teden se vrši povsod vpisovanje. Tudi otroški vrteci se bodo odprli v ponedeljek 6. oktobra.

Fara ob Šoči

V nedeljo 21. IX. 1952 se je izvršila v Fari ob Šoči krščanska poroka med Anico Menič iz Borjane in Slavkom Figar iz Šmartnega. Poroko je opravil preč. g. Evgenij Ošnjak, bivši župnik iz Borjane, kateri je nagovoril novoporočence v slovenskem jeziku, kar se je morda prvič zgodilo v furlanski cerkvi! Nevesta je iz dobro

S T R Ž A Š K E G A

Velik uspeh slovenske nižje srednje šole v Trstu

Slovenska nižja srednja šola v Trstu je sodelovala pri natečaju za najboljšo risarsko izdelke osnovnih, srednjih in srednje umetniških šol v Italiji, ki ga je razpisala tovarna risarskih potrebščin FIM - Torino.

Natečaja se je udeležilo 552 srednjih in 2920 osnovnih šol z 118.000. - risbami.

Slovenska nižja srednja šola v Trstu je dobila drugo nagrado in diplomu I. stopnje.

Umetnik prof. Avgust Černigoj je prejel drugo nagrado v tekmovanju za najboljšo profesorje risanja v Italiji.

Nagrado pete kategorije pa sta dobila dijaka Stare Fulvij iz III. b razreda in Jogan Hektor iz II. a razreda.

Šoli in profesorju Avgustu Černigoju iskreno čestitamo k izrednemu uspehu.

Demokracija pa taka...

Mnoge slovenske družine v tržaški občini so dobile v teh dneh uradno vabilo italijanskih šolskih oblasti, naj vpišejo svoje otroke v italijanske šole.

V Žavljah pri Trstu so italijanske sestre s pomočjo tovarne Aquila in s pomočjo ameriških katoličanov odprle luksuzni vrtec za italijanske otroke.

V soboto 20. septembra so odkrili v novem tržaškem semenišču spominsko ploščo, ki govori o veliki pomoči tržaških katoličanov za zidavo in vzdrževanje semenišča. Napis na kameniti plošči je samo v italijanskem jeziku.

To so kratki najbolj skromni dogodki, za katerimi se skriva spačena demokracija, ki si je dala zveneče ime »democrazia cristiana«. Kaj je v gornjih dogodkih krščanskega? V Trstu imamo vse do univerze slovenske šole. Te šole so za slovenske otroke! V Žavljah so tudi slovenski otroci, saj obstoji tudi tam slovenska ljudska šo-

veške hudoobje, ko je prišla danes sestrica Arlette vsa živahna in ljubka v svoji bolničarski obleki.

Rekla je, da je prišla samo za hip, da bi me hitro objela. Ko pa je videla, da sem ves mračen, razočaran, zagrenjen, je ostala, da bi me potolažila in mi naredila pridigo. Arlette pridigo meni!.. Vse se lahko zgodi... celo kaj dobrega.

Od vseh strani me obdaja skrita zavist, katero je še bolj poudarila zastrupitev kože, ki sva jo imela rada Chantalova in jaz... oba naju skušajo zadeti z vsemi sredstvi. To in še veliko drugih stvari povzroča, da se moje srce še bolj zapira.

Arlette, vneto izpreobrnjenka, ki je ušla meščansko praznemu življenju, ki odkriva vrednost žrtve in jasnost višjih idealov, Arlette me je gledala z očitajočimi očmi: »Mislila sem, da greš navzgor vedno veselo prepevaje!«

Po nekem pravičnem obratu stvari je postala varuhinja svojega varuha; našla je prave besede in prepričljive dokaze.

Ljuba sestrica!

Srečala se je tudi s Chantalovo, ki se je po prvi nevolji zopet pogumno vrnala in rekla:

»Mi moramo pač biti toliko više, kot so

znane Meničeve družine iz Borjane, ki je pribežala komaj leta 1950, zapustivši veliko premoženje in šest glav v hlevu. Zdaj se nahaja v Kanadi, kjer je dobila dobro delo. Anica je bila vpisana v Marijino družbo od dneva, ko je bila ta ustanovljena (10 let); pod Marijinem varstvom se je ohranila poštena in Marija jo je srečno vodila skozi življenje. V imenu vseh sester, razkropljenih po svetu, ji je voščil nosen nekdanji župnik: »O draga sestra, bodi srečna; naj sreča bode tudi večna«. Mlademu paru želimo tudi mi obilo božjega blagoslova na novi poti.

Dobrodošel gost

V Gorici se mudi te dni znani ameriški slovenski kulturni in gospodarski delavec g. Anton Grdina, starejši. Prispel je iz daljnega Clevelanda, da obiše domovino Slovenijo, kjer je rojen, in istočasno tudi zaradi tega, da si ogleda obrobne slovenske pokrajine Koroško, Goriško in Tržaško. Anton Grdina je bil v Clevelandu s p. Zakrajškom glavni buditelj in pospeševatelj katoliške in prosvetne delavnosti med odotnimi Slovenci. Udeleževal se je tudi kot dober gospodarstvenik in organizator. Sam je ustanovil dobro tekoče trgovinsko podjetje v Clevelandu. Med vsemi ameriški Slovenci uživa največji ugled zaradi svoje poštenosti in verske zavednosti. Zato ga tudi mi goriški Slovenci najlepše pozdravljamo in mu ključemo: »Bog Vas živi!«

la. Ali se ne bi mogla milijarderska Aquila in tako imenovani predstavniki ameriških katoličanov spomniti tudi slovenskih otrok? Tržaško škofijsko semenišče podpirajo vse od začetka tudi slovenski katoličani. Ali ti ne zaslužijo, da se jim tudi na zgodovinski plošči reče hvala v našem jeziku, ali vsem skupaj samo v latinskem?

Dobro razumemo, da te vrste ne ugajajo prizadetim, toda dovolite nam reči vsaj v časopisu, da nam slovenskim katoličanom že dolgo ne ugajajo taka protikrščanska in protislovenska dejanja! Pustite nam, da se lahko vsaj v časopisu malo potožimo, saj s tem bo naša demokracija ostala za vas Italijane še vedno krščanska, - za nas Slovence pa je poganska.

Primer Ivana Pirečnika

Toda čudna stvar! Mogoče pa smo le napravili krivico našim sosedom? Naša staru jezylava sosed in za Goričane trda mačeha Italija vendar ni tako krivična kakor se zopet vidi v tem članku. Pomislite, največji ital. časopisi so v zadnjem času na prvih straneh iskreno branili malega slovenskega otroka. Mali fantič iz Soštanj pri Celju, Ivan Pirečnik, je postal ljubljene in varovance vseh italijanskih demokrščanskih časopisov. Celo pavlinski »Orizzonte«, ki korakajo kmalu za »Messaggero Veneto«, so prinesli na celi strani veliko sliko malega povratnika, ki ga v teh dneh pelje srečna mati iz Nemčije nazaj v Slovenijo. Toda ne samo italijanski časopisi, ves civilni svet se je razburil radi slovenskega otroka, vsa svetovna javnost je protestirala proti zavezniškim sodnikom, ki so krivično odločili, da je beli kruh za malega Ivana v tujini boljši kakor pa črni v domovini pri rodni materi! Blagor ti, naš nepozabni fantek, ki si s svojo mladostno dramo ganil vest človeštva!

Toda, prikriti hinavci velikega sveta, ki

oni nizko.

Sicer pa rad priznam, da imata moja dva angela varuha s svojimi očitki popolnoma prav.

Sanjal sem o izvrstnem, odkritem in velikodušnem delavskem svetu.

Tak svet tudi obstoji.

Toda odkril sem še enega, ki vede ali nevede pripravlja pot komunizmu.

Tega pa ne priznava zaradi zavisti, zaradi pomanjkanja strokovne vestnosti, zaradi razrednega boja, hlepenja po škandalih, zaradi tega, ker vse sodi po denarju, in zaradi njegovega materializma.

Kriči proti bogatinom, a ne želi drugoga, kot da postane bogat.

Ne morem dopustiti, da bi s takšno miselnostjo narekvalo zakone meni, ki sem ohranil spoštovanje do idealov.

Ne morem dopustiti, da bi mi kdo z nogami hodil po možganih.

Ne morem dopustiti, da kak minister, ki je bil še večeraj zakotni odvetnik, ki ga je množica izvolila, a nima o letalstvu niti pojma, daje ukaze meni, ki sem v tej znanosti strokovnjak in poznam neizmernost njenih možnosti.

Množica!.. Da, res mi gre v tej reči kot latinskemu pesniku, kateremu se je gnusila.

...

...

...

...

jokate radi krivice storjene enemu slovenskemu otroku, čemu se še ne zganete radi stotin in tisočev slovenskih otrok na Tržaškem, v Italiji, v Avstriji?! Množice slovenskih otrok kradejo danes bogatejši sosede in samozvani gospodari slovenski materi, slovenski družini! Koliko takih velikih tatvin proti sedmi božji zapovedi se godi med nami zamejskimi Slovenci! Danes omenjamo samo najnovejši rododom slovenstva v Žavljah pri Trstu. Ali ni vse to prava ironija resnične demokracije, hinavščina in krivica, ki zasluži trdo evangeljsko besedo, s katero je Kristus obsodil hinavske farizeje? In najlepše je še to, da se vse to godi pred očmi velikih zaveznikov in celo s pomočjo plemenitih ameriških katoličanov, ki seveda za to ne vedo! Ali res ni nikogar v velikem svetu, ki bi dvignil svoj glas za obrambo naše napadene mladine? Ali ni nobenega zmoglega Slovence tam daleč preko Oceana, ki bi povedal v največjih časopisih vsemu svetu, da je na Primorskem in v Avstriji tisoče primerov malega Ivana Pirečnika! Ti otroci čakajo pred železno zaveso na svojo pravico, na pravico kot Slovenci, na pravico kot katoličani!

Kratko zaključimo tako: Slovenski starši, dajte svoje otroke samo v slovenske šole! Naj vas ne begajo nobeni tuji pozivi! Naši otroci v Žavljah naj dobijo svoj slovenski vrtec in sicer po isti poti, kakor so ga dobili italijanski. Ali ni prava klofuta v obraz toliko povelečevani demokraciji in sami katoliški Cerkvi, da se sedaj miljski kominformisti trudijo, kako bi odprli vrtec za slovenske otroke v Žavljah! V tržaškem semenišču naj se napiše tudi v našem jeziku priznanje slovenskim darovalcem in škofljanom. Ali ni ironija vsake demokracije, da so tudi oblastniki na tržaškem sodišču odkrili spominsko ploščo v obeh jezikih?.. Mi slovenski katoličani smo navdušeni za zahodno demokracijo, toda naj bo pravična in enaka za velike in male narode! Krokodilove solze enkrat v stoletju za slovenskega otroka nas ne zadovoljijo! Ne prosimo solz in sočutja, zahtevamo pravico.

Vsem omenjenim priporočamo, naj preberejo in si k srcu vzamejo besede sv. očeta Pija XII. kongresnikom organizacije »Pax Romana«, ki jih tudi mi prinašamo v današnjem uvodniku. Upamo, da papeževa beseda velja tudi zanje.

Podjanski

Sklep Slovenske prosvete v Trstu

Glavni odbor Slovenske prosvete v Trstu je na svoji prvi jesenski seji sklenil, da bo začel spet z delom in da bo povabil k sodelovanju vse farne prosvetne organizacije.

V novem poslovnem letu hoče Slovenska prosveta delovati še bolj strogo ločeno od vseh in vsake politične stranke ali skupine. Svoje delo hoče nadaljevati na načelih popolne svobode in neodvisnosti na izključno ljudsko-prosvetnem in kulturnem področju.

Slovenska prosveta bo skušala tudi v bodoče na slovenskih večerih utrjevati v Slovincih vero v narodovo življenje, poglobljati ljubezen do slovenske zemlje in izročila naših očetov, poživljati našo pesem in igro, plemeniti misel in utrjevati v nas človečanski in etični duh.

K temu narodnemu in prosvetnemu delu na Tržaškem pristopa Slovenska prosveta v prepričanju, da bo tako najbolje in najlaže izpolnila svojo nalogo.

Slovenska Prosveta

ŠIRITE NAS LIST!

...Toda tu se moram ustaviti.

Kristusu se je namreč množica smilila. Razlika je velika.

V tem se oddaljujem od Njega - a tega ne bi hotel za nobeno ceno.

Obtožujem se! Priznam, da zdravnik ni za to zdravnik, da bi se mu bolniki gnusili, ampak za to, da bolnika ozdravi.

Previsoko sem meril, zato cilja nisem zadel. In prehitro sem odločil, da se ne da nič napraviti, ker je pač treha napraviti vse.

Utrudil sem se ponavljati stokrat iste odgovore na iste ugovore.

Hotel sem na zemlji ustvariti nekaj dokončnega, in sicer takoj.

In ko bi vzbudil ljubezen, sem jo hotel za stalno vezati v srehi.

Kristus pa nikoli ni zahteval take popolne zmage in je nikoli ni dosegel. Vedno je naletel in bo naletel do konca časa na človeško svobodo, pokvarjeno po izvirenem grehu. »Zgodi se tvoja volja!« iz očenaša je zelo otožna stvar, ker je pač le želja, ne pa uredničenje.

Bog torej hoče prizadevanja!.. Mir na zemlji ne zmagovitim, pač pa ljudem, ki so dobre volje.

Zdi se mi, da se nekako smem malo

Jesenski shod vseh katoliških organizacij na Tržaškem

Na misijonsko nedeljo 19. oktobra se vrši v Trstu peti jesenski vsakoletni shod naših katoliških organizacij. Letos se Marijinim družam in številnim članom Apostolstva molitve pridružijo vse skupine Katoliške akcije, dalje članstvo Vincencijeve konference, Dijaška in Dekliška zveza in katoliško akademsko staršinstvo. Cerkevni del se bo vršil v kapucinski cerkvi na Montuzzi, v veliki dvorani avditorija pa bomo poleg misijonskih točk gledali in doživljali veliko igro »IZGUBLJENI SIN«. Igrajo Mačkovičani. Vstopnice bodo na razpologo od 10. oktobra naprej. - Na misijonsko nedeljo vsi na veselo snidenje!

Fotografije z romanja

V knjigarni Fortunato si lahko naročite fotografije z romanja v Padovo-Benetke. Občinstvo opozarjamo, da so na fotografijah le manjše skupine, slučajno največ prav iz Trsta.

Molitvenik Večna molitev

11. izdaja. Trst 1947, se še vedno dobi. Poleg mašnih, spovednih in obhajilnih molitev vsebuje dva in trideset molitvenih ur, med katere je vpletenih sto trideset najlepših eharističnih in Marijinih pesmi. Ima 1000 strani, a je kljub temu priročen, ker je tiskan na finem bibličnem papirju. V platno vezan stane 600 Lir.

Zoper slabo časopis je

Gibanje mladih katoliških avstralskih delavcev je podprto od drugih organizacij pričelo v Melbourne ostro kampanjo proti nemoralnemu časopisu. Kampanjo so pričeli z odprtim pismom vsem dnevnikom in dopisnim agencijam, v katerem se sklicujejo na zakonske določbe, ki prepovedujejo nemoralne publikacije.

Da bi mlade Avstralce posnemali tudi v Italiji.

IZ SLOVENIJE

Na smrt so ga obsodili

V znanem procesu v Novem mestu, na katerem so obsodili na smrt tri osebe, je bil med obsojenimi tudi žuženberški župnik Karel Gnidovec, ki je že okrog sedemdeset let star. Zakaj so se bali tega starčka, da so ga obsodili na smrt? - Njegovega kaplana so kaznovali s 5 leti ječe.

Tito je dva dni po omenjenih obsodbah imel velik govor v Dolenskih Toplicah, kamor so šli tudi zastopniki iz Gorice in Trsta, kot smo brali. Te ljudi vprašamo, ali jim ni še dovolj, da so nekoč morali hoditi na fašistične »adunate« poslušat rajnega »duceja«? In ko so se peljali mimo Novega mesta, so kaj pomislili na zadnje nedolžne žrtve titovske diktature, ki so jih dva dni prej sodili?

SIROTIŠČE SV. DRUŽINE

Podpisani predsednik vabi vse člane na letni občini zbor, ki se bo vršil v prostorih sirotišča dne 8. oktobra ob 4. uri popoldne.

Dr. Franc Močnik

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici

pristevati med tem... vsaj prizadevam si, da bi se.

»Seveda.« mi je odvrnila Arlette in me krepko objela. »Samo da imaš napako vseh inženirjev. Preveč se pravaš za dobrim Bogom. Ne pozabljal, da je rekel: Blagor tistim, ki so preprostega srca!«

»Ali pa more inženir kdaj spet postati preprostega srca?«

»Gotovo!.. Ti nočeš, da bi noga vladale možgane. Pravtako ne pusti, da bi razum bil nad srcem. Življenje pa je tam, kjer je srce.«

Objel sem Arlette zaradi tega odgovora.

Prišla je bila le za hip; a več kot eno uro sva skupaj premlevala najbolj vzvišene misli. Sestrica je zares napravila velik skok v duhovnost. Poslovala se je; moje oči so bile uprte v ves ta svet stvari, ki se neviden vrti okoli tistih, ki stremijo navzgor kljub vabam, ki jih vlečejo navzdol.

Imel sem vtis, da je Bog na nekem križpotju odstranil s ceste vse ovire pred mojim ubogim »jazom«, ki je bil na tem, da zaide. Spat pojdem, čeprav v noči še ne vidim kdove kako jasno.

Morda bo jutri boljše.

(Nadaljevanje)